

எப்பொழுதும் ஜெபம் பண்ணுங்கள்

“இடைவிடாமல் ஜெபம் பண்ணுங்கள்.” 1 தெசலோனிகேயர் 5:17

“ஜெபம் என்பது சொல்லப்பட்ட அல்லது சொல்லப்படாத ஆத்துமாவின் உண்மையான விருப்பம்” என்று யாரோ ஒருவர் குறிப்பிட்டதற்கு நமது வசனம் மிகவும் ஆச்சரியமாக பொருந்துகிறதாக காணப்படுகிறது. இது சரியான ஒரு விளக்கமாக இருக்கிறது. ஏனெனில் சில சமயங்களில் சொல்ல முடியாத மன வேதனையுடன் நாம் ஜெபிக்கிறோம்.

நன்றி கூறுவது என்பது ஒரு வகையான ஜெபமாக, ஜெபத்தின் ஒரு அம்சமாக, நமக்கு மிகவும் பொருத்தமானதாக இருக்கிறது, எனினும் வேத வாக்கியங்களானது ஜெபம், போற்றுதல் மற்றும் நன்றி கூறுதல் ஆகியவற்றை வேறுபடுத்தி காண்பிக்கின்றன; மேலும் தேவனுடனான ஐக்கியம், தொழுகையின் பல்வேறு அம்சங்களை குறிப்பிட்டு இந்த வார்த்தைகளை அதே இணைப்பில் பயன்படுத்துகின்றன. நமது ஜெபங்களில் நன்றி கூறுதலை சேர்க்கும் போது மன்றாட்டு என்ற அர்த்தத்தில் நமது விளக்கம் கூட பொருந்துகிறது. சொல்லப்பட்டதோ அல்லது சொல்லப்படவில்லையோ, ஜெபம் என்பது ஆத்துமாவின் உண்மையான விருப்பம். ஜெபமானது ஆத்துமாவின் உண்மையான விருப்பமாக இல்லாதிருந்தால் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்படாததாக இருக்கும். தேவனுக்கு நமது நன்றியை எப்படி செலுத்துவது என்பதை நாம் அறியாமலிருக்கலாம். ஆனால் கர்த்தர் நமது எண்ணங்களை அறிந்தவராயிருக்கிறார் மற்றும் நமது பலவீனமான வெளிப்பாடுகளை ஏற்றுக்கொள்ள விருப்பமுடையவராக இருக்கிறார் என்பதை நினைவுகூருவது ஆறுதலாக இருக்கிறது.

தேவனிடத்தில் வருகிற அனைவரும் அவர்களது தேவைகளையும் தேவனுடைய தயார் நிலை, விருப்பம், தேவையானவைகளை வழங்கக்கூடிய திறனையும் முதலாவது உணர்ந்திருக்க வேண்டும். நமக்கு இளைப்பாறுதலும், சமாதானம் மற்றும் நித்திய ஜீவனும் தேவை. இவைகளை உலகில் நம்மைச் சுற்றி காண இயலாது. தேவன் வழங்காமல் வெளியில் உண்மையான சமாதானம் இல்லை. “என்னுடைய சமாதானத்தையே உங்களுக்கு கொடுக்கிறேன்; உலகம் கொடுக்கிற பிரகாரம் நாம் உங்களுக்கு கொடுக்கிறதில்லை. உங்கள் இருதயம் கலங்காமலும் பயப்படாமலும் இருப்பதாக.” (யோவான் 14:27) தேவன் தம்முடைய ஜனங்களுக்கு வாக்குத்தத்தம் பண்ணியிருக்கிறவைகளை கண் காணவில்லை, காது கேட்கவில்லை, அவைகள் மனுஷருடைய இருதயத்தில் தோன்றவில்லை.

ஆகையால் ஆவியின் உணர்வுகளை பெற்றிருக்கிறவர்கள் விரும்புவதற்கும், எதிர்பார்ப்பதற்கும் ஜெபிப்பதற்கும் சில காரியங்கள் இருக்கின்றன. ஆகையால் நாம், உம்முடைய ராஜ்யம் வருவதாக என்று ஜெபிக்கிறோம். அதாவது தேவன் வாக்குத்தத்தம் பண்ணியிருக்கிற ஆசீர்வாதங்கள் நிறைவேறுவதாக என்றும் உலகத்திற்கானவைகள் மாத்திரமல்ல, சபைக்கானவைகளும் நிறைவேற வேண்டும் என்றும் ஜெபிக்கிறோம்.

நாம் மன்னிக்கிறது போல நமது பாவமன்னிப்புக்காக ஜெபிக்க வேண்டும்

கிறிஸ்தவன் உலகத்தின் ஊடாக செல்வதால் பல்வேறு காரியங்கள் அவனது இருதயத்தை திசைதிருப்புவதை அவன் காண்கிறான். தேவன் சமாதானத்தை வாக்குத்தத்தம் பண்ணியிருக்கிறவைகளை அவன் காண்கிறபடியால், அவன் அந்த சமாதானத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டும். நமக்கு தேவையானவைகள் என்று நினைக்கிற காரியங்களுக்காக தேவனிடம் நாம் ஜெபிக்க வேண்டும். ஆனால் நாம் அவரது வார்த்தைகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள அவரது ஞானத்தை நாம் நமது வழிகாட்டியாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நாம் ஓர் அளவுக்கு சமாதானத்தையும் ஆசீர்வாதத்தையும் பெற்றிருந்தால் இன்னும் சந்தோஷத்தின் நிறைவுக்காக ஜெபிக்க வேண்டும். நாம் கிறிஸ்துவின் விலையேறப் பெற்ற இரத்தத்தினால் ஆதி பாவத்திலிருந்து சுத்திகரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் நாம் அனுதினமும் மீறுகிறவர்களாயிருக்கிறோம் என்பதை நினைவுகூர வேண்டும். “எங்கள் பாவங்களை மன்னியும்” என்று அனுதினமும் ஜெபிக்க வேண்டும். இந்த வேண்டுகோளுக்கு நமது கர்த்தர் ஒரு நிபந்தனையுடன் புதிலளிக்கிறார். அதாவது மற்றவர்கள் நமக்கு விரோதமாக செய்யும் பாவத்தை நாம் மன்னித்தால் அவரும் நமது பாவத்தை மன்னிப்பார். ஆகையால் கிறிஸ்தவன் தனது வாழ்க்கையின் சகல காரியங்களுக்காக ஜெபிக்கும்போது நிபந்தனைகளைக் காண்கிறான்.

எனினும் கிறிஸ்தவன் தனது வேலையை தன்னால் செய்ய இயலாது என்று முடிவுக்கு வரக்கூடாது. வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் ஒவ்வொரு குழப்பத்திலும் கர்த்தருடைய ஆசீர்வாதங்களுக்காகவும், அனுதின தேவைகளுக்காகவும் ஜெபத்தின் ஆவி அவனுடன் இருக்க வேண்டும்; ஏனெனில் நாம் கர்த்தருடையவர்கள். இடைவிடாமல் ஜெபம் பண்ணுவது நமது வாழ்க்கையின் முறையாக இருக்க வேண்டும். அவருடைய ராஜ்யம் வரவேண்டும் என்று ஜெபிப்பதை ஒருதலை நாம் கேட்டுவிட்டோம் என்பதால் நாம் நிறுத்திவிடக்கூடாது. அனுதின உணவுக்காக ஜெபிப்பதையும் நாம் நிறுத்திவிடக்கூடாது. “நன்மையான எந்த ஈவும் பூரணமான எந்த வரமும் பரத்திலிருந்து உண்டாகி, ஜோதிகளின் பிதாவினிடத்திலிருந்து இறங்கி வருகிறது; அவரிடத்தில் யாதொரு மாறுதலும் யாதொரு வேற்றுமையின் நிழலுமில்லை” என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம். (யாக்கோபு 1:17) தமது குமாரனை நமக்காக கொடுத்த அவர், தமக்கு ஊழியம் செய்ய விரும்புகிறவர்களுக்கு தேவையானதை அளிக்க தயாராயிருக்கிறார்.

இந்த இருதய மனப்பான்மையே இடைவிடாமல் ஜெபிப்பதாகும். சில சமயங்களில் இந்த எண்ணம் நமது சிந்தைகளில் ஒரு கனம் வந்தாலும், அது நமக்கு ஆசீர்வாதத்தைக் கொண்டு வரும். தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட வகுப்பாருடன் தேவன் கொண்டுள்ள செயல் தொடர்புகள் எல்லாம் அவர்களது முன்னேற்றத்திற்காகவேயாகும். இந்த முன்னேற்றத்தின் ஒரு அம்சம் நமது ஆசீர்வாதங்கள் எங்கிருந்து வருகிறது என்பதையும் தேவனே அதை நமக்கு வழங்குகிறார் என்பதையும் அறிந்து கொள்ளுவதாகும், மேலும் “உத்தமனாய் நடக்கிறவர்களுக்கு ஒரு நன்மையும் குறைவுபடாது.”